

средни производителности на труда $\Delta \bar{V} = \bar{V}_1 - \bar{V}_0 = 1000$ лв., се представя с площта на правоъгълника DCFE, който се получава чрез разликата на двата правоъгълника DCGH – EFGH.

В заключение изложеният факторен метод осигурява еднозначно и точно решение само с реално съществуващи ефекти. За разлика от него всички други известни методи са условни, защото използват различни структури на теглата, при които освен реални се получават и несъществуващи ефекти. Ето защо буди недоумение становището на някои автори, които твърдят, че с избора на структурния фактор f_i в моя метод от базисния или от отчетния период се нарушавало общоприетото изискване сумата на относителните дялове да бъде равна на 1, или 100% (Янкова, 2007). Отговорът на подобни твърдения е, че относителните дялове f_i са тегла само в претеглените средни равнища и само там трябва да се изпълнява това условие. Напротив, при измерването на неструктурните ефекти относителният дял f_i вече не е тегло, а факторен показател както другия факторен показател - коефициентът V_i за отрасловата производителност. При измерване на ефектите двата фактора са напълно равностойни и логиката изисква, ако на f_i се наложи някакво условие, абсолютно задължително е и другият факторен показател V_i да отговаря на съответното условие. В противен случай те не са равнопоставени и сравними фактори. Например, ако се допусне, че сумата на факторните показатели е 1, или 100%, това означава, че f_i трябва да се вземат или само от базисния период или само от отчетния. Тогава другите факторни показатели V_i трябва да се вземат съответно или само от отчетния период или само от базисния период (Гатев, 1995). С такова допускане се получава едно от двете известни, но формални и условни решения, всяко от които не отговаря на достатъчното условие за реални нетни и съвместни ефекти. Това е показано съвсем очевидно с графичния компонентен анализ на фиг. 2, където относителните дялове на заетите са основи на правоъгълниците - компоненти, и не са тегла на факторните разлики $(V_{i1} - V_{i0})$ със сумата 100%, защото служат само за измерване на реални ефекти, а не да удовлетворяват други условия. В заключение, ако изложеният метод не беше логичен, нямаше да се получи точната разлика между двете претеглени средни като алгебрична сума само от реалните ефекти.

Факторният анализ на стойности (абсолютни) величини, който е публикуван в предходната ми статия, както и анализът на средните равнища в настоящата статия, са съставени с единен методологичен подход и могат да се обединят в един анализ. С него промяната на една абсолютна величина, която се дължи само на промяната на нейната интензивна характеристика (средно равнище), може да се анализира по-нататък с факторния анализ на средните